

Ligprædiken for Jesper Højrup

Død 30/1 1987 i Calle Migrás 8, Fuengirola, bisat d. 1/2 1987 fra Kapellet på den internationale kirkegård i Benalmadena af pastor Andreas Kristensen, den danske menighed.

Salmer :

696 I østen stiger solen op
700 Se nu stiger solen af havets skød
367 Den signede dag med fryd vi ser
717 Jeg er træt og går til ro

I dag ved Jesper Højrups bære vil vi prøve at samle vore tanker om 2 vers fra Matt. evang. kap. 10: Sælges ikke to spurve for en skilling?, og ikke en af dem falder til jorden uden Jeres himmelske fader er med i det.

Jespers død kom jo ikke som en overraskelse for nogen af os. Sygdommen, kræften, som vi næsten ikke tør nævne ved navn nedbrød sikkert Jespers kræfter og livsmod. Det gjorde ondt i alle hans venner at se ham blive mere og mere svag. Han havde i 10-11 år gået sin gang hernede som et menneske, en ven, en kammerat, som I lærte at sætte pris på. Og så skulle han dø kun 44 år gammel. Vi står tilsyneladende i et fuldstændigt mørke, lamslået og stumme. Hvordan skal vi se på Jespers død?. Er det skæbne, er det tilfældighed, er det Guds vilje?. Mange spørgsmål tårner sig op og samler sig i et stort "Hvorfor".

Jeg kan ikke svare på alle de spørgsmål vi stiller. Men jeg vil gerne have lov til at sige det sådan: Vor kristentro er det eneste, der kan kaste lys over livet her, når vi slås ned af det, vi synes er meningsløs og for at bruge et af Jespers egne udtryk: uretfærdigt. Et af de lys er: Ikke engang en sølle spurv falder til jorden uden Jeres himmelske fader er med i det. Disse ord siger ikke, at det er Guds vilje, at spurven falder til jorden. Ordene er et billedligt udtryk for, at alt er indenfor Guds omsorg. Jesus siger i grunden: I alt, også det I synes meningsløst og uretfærdigt er I omsluttet af Guds kærlighed. Hvor er det svært at se. Det med smerter, lidelse som Jesper måtte igennem i den sidste tid er ondt og gør ondt. Og døden! Ja, den er rykket os tæt ind på livet. Og lad os gøre os klar, at det ikke er nogen hverken menneskelig eller kristelig dyd at forsone sig med døden. Lad os ikke i fejghed snakke uden om den. Jesus Kristus, Guds egen søn veg tilbage for den. Han gruede for den i den grad, at han bad sin himmelske far om at slippe for den. Og Paulus kalder med rette døden for "den sidste fjende".

Men vi kommer ikke forbi den, enten den rammer os tidligt eller sent. Vi oprøres over den, vi protesterer som her, når den rammer så tidligt. Og nu sørger vi med rette. Men i sorgen må vi også prøve at give plads til takken for alt det, som har været godt, lyst, venligt og kærligt i det liv, som nu ikke er mere. Der skal være plads til takken for, hvad Jesper har været for jer i den tid I hver især fik sammen med ham. Og for os som døbte kristne skal der også være plads til takken for det håb, vi har. Vor kristne tro siger, at vi skal sørge, men vi skal ikke sørge som dem, der ikke har håb. Og vort håb står til Guds kærlighed, vist os i Jesus Kristus gennem hans liv, død og opstandelse. Vort håb står til budskabet om Guds ufattelige nåde med syndernes forladelse for Jesu skyld, håbet om det evige liv, håbet om at Jesu sejr over død og grav skal blive vor sejr. Og det evige liv ejer vi i troen allerede her. Men en dag, når det behager Gud, skal det evige liv åbenbares i sin fulde klarhed. Og da skal vi se og forstå, at også det, som var forfærdelig, som vi klagede over og protesterede imod - også det var indesluttet i Guds kærlighed og omsorg.

Ja, ikke en spurv falder til jorden, uden det er inden for Guds omsorg. Vi forstår det ikke, men vi tror det. Og derfor skal vi overfor det, vi ser i dag, være glade for livet mens vi har det og bestræbe os på at leve det i sand kærlighed til hinanden, i håbet om det evige liv, som det er tilsagt os i vor dåb. Og i dette levende håb sang vi også før: Se da stiger solen af hav pånå, alle dødens skygger for evigt fly, O for sejrjubel for salig lyst: Lyset stander stille på livets kyst.

Andreas Christensen